

Achtste Oegstgeester Dictee

auteur: Jeroen Windmeijer

Drieënhalft jaar geleden nam ik joyeus mijn congé als docent godsdienst aan het protestants-christelijke Visser 't Hooft Lyceum in Leiden. Volgens sommigen moest je nooit ofte nimmer je vaste baan opzeggen en van goeden huize komen als je dat wél deed. Wat volgde was een soigneus en minutieus onderzoek pur sang naar de mogelijk unheimische consequenties van deze toch wel boude beslissing. Ik sprak uitentreuren met mensen op school die weldra mijn ex-collega's zouden worden. Ik heb menigmaal met collegaatjes ruggespraak gehouden en met sommigen zowaar gewhatsappt. Ik uploadde zelfs een ingezonden brief voor de wekelijkse circulaire van school, maar die heb ik later weer gedeletet.

Ik wil mijn worsteling niet terzijde schuiven, maar ik had indertijd tamelijk snel een aha-erlebnis. De kwintessens was dat ik besloot fulltimeschrijver te worden. Ik wist dat ik de bij tijden ad remme antwoorden van de leerlingen zou missen en de levensenergie, het joie de vivre, van de opgroeiende jongens en meisjes in hun puberteit. Het soms laag-bij-de-grondse gekonkelfoes van bepaalde collega's daarentegen en hun sikkeneurige ziegezegagen over minuscule roosterwijzigingen liet ik met veel sjeu achter me. Dat gold ook voor het corrigeren van de honderden toetsen met de soms abominabele antwoorden die bijwijlen onloochenbaar quatsch waren. Sommige leerlingen maakten zich er na een voorbereiding van likmevestje duidelijk met een jantje-van-leiden van af.

In den beginne werd ik nog geplaagd door de vraag: jaag ik niet een chimère na? Weliswaar hing ik het principe van het laisser-faire aan, maar zou het pad van de scribent niet leiden tot een armeluisleven in een nooddruftig etablissement? Had ik mijn carrière niet versjteerd en naar de filistijnen geholpen? Niet dat ik ambieerde om toe te treden tot de klasse van de nouveaux riches, maar een monnikenbestaan waarbij ik met huis-tuin-en-keukenmiddelen moest zien te overleven, leek me nou toch ook weer niet een eldorado.

Ik huurde een kantoor aan het superbe Rapenburg. Het was daar niet direct een rock-'n-rollbestaan, maar ik was me steevast bewust van mijn exceptionele positie omdat ik kon beschikken over mijn eigen tijd met alle daarbij behorende voordelen. Al snel slaagde ik erin mijn Leidse trilogie te voltooien.

In Het Petrusmysterie, het eerste deel, speelt Jezus' discipel Petrus letterlijk en figuurlijk een sleutelrol. We kennen hem als de rechtdoorzee leerling die tot driemaal toe zijn rabbi verloochende. Hij deed dit om in het gevlij te komen bij het gedweë personeel dat rond het openhaardvuur zat, terwijl wettische veinzaards iets verderop zijn geliefde leraar koeioneerden. Het was geen sinecure, om zich uit deze in- en inrieste situatie te manoeuvreren zonder zich verder te compromitteren. Niet veel later eindigde hij toch in een eerste-eeuwse penitentiare Romeinse inrichting waaruit hij met hulp van boven wist te ontsnappen. In mijn boek breek ik een lans voor de bere-interessante theorie dat de soms wat hautaine Petrus mogelijk zijn laatste adem in Leiden uitblies.

In Het Pauluslabyrint staat de naar verluidt affreuzige apostel Paulus centraal die vaak blootsvoets krankjorumme reizen door het Middellandse Zeegebied maakte waar slechts veldleeuweriken en opfladderende atalanta's de herboren Jezusfreak begeleidden. Paulus preekte voor de goegemeente. Hij sprak in de sacrosancte sjoels van de joden in de diaspora en in de zuilengalerijen van de Griekse sofisten met hun gladgeschoren blotebillengezichten die al snel het heen-en-weer kregen van hem.

Paulus zocht het gezelschap zowel van de beau monde van een stad als van de patjepeeërs en vrouwelijke prostituees, de outcasts en het rapaille van die dagen. Hij moest vaak een déjà-vugevoel hebben gehad als hij door het canaille voor de zoveelste keer ontgoocheld met pek en veren stante pede de stad uit gebonjourd werd.

Het kortgeleden verschenen Het Pilgrim Fatherscomplot sloot de trilogie af. Het gaat over de zeventiende-eeuwse puriteinen uit Groot-Brittannië, die niet langer ja en amen wilden zeggen tegen de anglicaanse kerk. Zij weigerden de façade op te houden voor koning Jacobus I, op wiens exorbitante levensstijl godbetert van alles op te merken viel. Later vertrokken deze would-be-Leidenaren naar Amerika en werden zij de grondleggers van de moderne Verenigde Staten.

Kort gezegd, in mijn boeken laat ik mijns inziens op overtuigende wijze zien dat Leiden in meerdere opzichten het epicentrum is van de wereldgeschiedenis.